

RODOKMEN SYNA ČLOVĚKA

INTROIT: „*Nebo přišel Syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo!*“

SLOVÍČKO PRO DĚTI:

"Maminka" a "doma"

Jeden starší pán se procházel odlehlou částí menšího města a setkal se s malou holčičkou. Byla sama a vůbec se nezdálo, že by se bála. Prozpěvovala si a splétala věnečky z pampelišek a sedmikrásek.

"Čípak jsi, holčičko?" zeptal se pán.

"Maminčina", odpověděla holčička s radostným úsměvem.

"A kdepak bydlíš?" vyzvídal dále.

"Doma, pane," odpověděla se stejně šťastným obličejem.

Starý pán šel dál a sám pro sebe si říkal: "Jak úžasná slova vyslovilo to dítě: "maminka" a "doma"... "maminčina" a "doma"... "čí jsi a kde bydlíš?"... "maminky a doma"..."

Ne každé dítě na této Zemi může říct jako tato šťastná holčička, že má maminku a že bydlí doma. Jsou děti, které rodiče nemají. Starají se o ně hodné zdravotní sestry a nebydlí doma, ale v domově pro opuštěné děti. Říkám Vám to proto, že je potřeba na ně myslet. Modlete se za ně a přejte si moc a moc, aby i tyto děti mohly být šťastné a dostaly nějakou hodnou maminku a mohly bydlet tam, kde to pro ně bude doopravdy „doma“.

Jsou ale ještě jiná dvě slova, která zní ještě mileji a netýkají se jen dětí, ale i dospělých. A šťastní jsou všichni, kdo je mohou používat právě tak prostě a radostně, jako je vyslovila ta malá holčička z našeho příběhu. Těmi slovy jsou: "Otec" a "nebe".

Existuje jedna velmi krásná píseň na kterou bychom měli být hrdí. Je to Česká národní hymna. A v ní je právě tato otázka: Začíná slovy: „**Kde domov můj, kde domov můj!**“ To je moc důležitá píseň a moc důležitá otázka. Každý z vás by ji měl umět zazpívat a každý by měl umět na tuto otázku odpovědět. Hymna je velmi důležitá píseň. A naše, ta česká hymna, je nejdůležitější ze všech písní. Proč? Protože i tebe se život jednou zeptá: "Čí jsi, člověče?" a "Kde je tvůj domov?" A já vám dnes prozradím, že každý křesťan má domovy dva. Jeden na zemi a druhý v nebi. O tom na zemi se dál zpívá v té české hymně.....že je nádherný, že jsou v té české zemi lesy a potoky a skály a louky a že je to moc a moc krásný kousek země a je překrásné v té české zemi žít. A taky, že nikde jinde na světě se nebudete cítit tolik doma, jako tam, kde jste se narodili.

A pak je tu ještě ten druhý domov. Ten o kterém se v hymně nezpívá, ale o kterém se čte v Bibli. A to je domov v nebi. Místo, které pro nás připravil Boží Syn - Pán Ježíš Kristus. O nebi se píše, že tam bude také velmi krásně a především proto, že na pořád bude s námi ten, který nás má rád nejvíce ze všech. Ten, který za nás dal svůj život na kříži. Ježíš! Nebude tam trápení ani bolest a pláč. Bůh bude s námi už napořád.

Tak to byly dnes dvě obyčejné otázky: „Čí jsi? a Kde máš domov?“ Vidíte a **tak neobyčejné odpovědi!** Šťastní jsou ti lidé, kteří na ně mohou správně odpovědět. I ty budeš skutečně šťastný člověk, když víš, že: "Bůh je tvůj Otec a nebe je tvým domovem."

TEXT ČTENÍ: Mt 1,1-17

KAZÁNÍ:

Četli jsme listinu rodu Pána Ježíše Krista. Někomu to čtení připadlo dlouhé, někomu to nevadilo. Evangelia podle Matouše, Marka, Lukáše a Jana jsou psána velmi stručně. Kdyby měla obsahovat všechno co Pána Ježíš učinil nestačilo by v té době ani knih ani písařů, kteří by to sepsali. Proč tedy rodokmen? Proč se vlastně píší jména lidí do knih a na pamětní tabule. Proč se jména lidí tesají do kamene nebo ryjí do zlata? Těch důvodů proč to lidstvo dělá je několik. Od pošetilých až po důležité. Matriky se sepisují na úřadech proto, aby byli lidé sečtení, aby nikdo nežil bez dokladů. Při vyhledávání identity se jde do matrik, před svatbou se jde do matrik, při narození nového dítěte se jeho jméno píše do matrik, při úmrtí se to též zaznamená do matrik. Pro pořádek a evidenci a pro doložení jejich původu. Jaký tedy je původ Ježíše je zde dokládán? K jakým že předkům se Ježíš nechá přihlásit?

Jmen je zde hodně. A jsou to jména mužů. Otců, praotců. V královských rodokmenech starověkých národů bývali zaznamenáni především významní muži a ženy a když se stalo, že některý z nich proslul nečestností, špinavostí nebo jinou nešlechetností, byl všelijak příkrášlován. V rodokmenu Pána Ježíše jsou zcela zbytečně čtyři ženská jména. Vůbec by tam být nemusela a pokud se tam dostala, pak z nějakého zvláštního záměru. Snad proto, aby rod vylepšila. Kronikáři si velmi potrpěli na to, aby panovník nebyl svými předky pošpiněn. Čtyři ženská jména, jsou do rodokmenu Ježíše dána záměrně. Záměr ale není: VYLEPŠIT ! Záměr musíme hledat. Protože jsou to ženy velmi problematické. Jejich rod není urozený, jejich charakter není šlechetný, jejich minulost není bezúhonná a jejich činy jsou velmi problematické. Vůbec nic by se nestalo, kdyby kronikář Matouš tato jména vynechal. Vždyť šlo o rodokmen vedený po mužské větvi. Navíc o jiných ženách není ani zmínka. Při samotném čtení rodokmenu tato čtyři jména jakoby měla zdůraznit určitou událost s nimi spojenou. *Juda Farese a Záru z Támary, Fares měl syna Chesróma, Chesróm Arama...* Cítíte? Čtete mezi řádky! Jakoby to ženské jméno „Támar“ podtrhovalo určitou událost. Jako by říkalo zastav se, přemýšlej, o co tehdy šlo? Stejně tak podtrhují určité události další vsunutá ženská jména: *Salmón měl syna Boaze z Rachaby, Boaz Obéda z Rúť, Obéd Isaje...* A nejinak: *...David měl syna Šalomouna z ženy Uriášovy...* Proč je to tu zbytečně zdůrazněno? Je zřejmé, že se synové rodí z žen a ne z mužů. Proč není u každého syna zapsána jeho matka? Proč právě jen v tom množství mužských jmen jen čtyři ženy, čtyři matky. Buď se měly vynechat všechny, nebo všechny zapsat. **A nebo tato čtyři jména nám chtějí něco říci.** Ano - chtějí. Ale co?

- **Támar** - Co o ní čteme? Že získá podvodem a v přestrojení za prostitutku spermie svého tchána Judy, otěhotní s ním a porodí dvojčata. Dva syny: Farese a Záru, kteří jsou dále uvedeny v rodokmenu Knížete pokoje. Tady něco nehraje ... že ! Který kronikář by něco takového do rodokmenu uváděl, zvláště pak, kdyby nemusel. A další jméno:
- **Rachab** - Co o ní čteme? Tentokrát již ne za prostitutku převlečená žena, ale prostitutka z povolání. Jerišská děvka! Co ta prosím vás dělá v rodokmenu Krále slávy? Čteme o ní, že jako jediná ze všech obyvatel Jericha uvěřila, přijala izraelské posly, riskovala život a pak jako jediná nebyla vyhlazena, když Izrael Jericho dobyl. Chápete, jak to muselo Židy urážet, když ve svých dějinách se směla připojit k jejich společenství z Boží milosti jen Jerišská prostitutka? Jak to, že v Jerichu neuvěřil někdo lepší a mravnější? To proto, že **nevěstky a hříšníci předcházejí vás do Božího království!** Tak se to alespoň dělo za působení Pána Ježíše Krista. A co další žena z rodokmenu?
- **Rúť** - tak tady si oddechneme. Bohabojná, cudná, ukázněná, vzorná ošetřovatelka své staré tchýně. Ale pro Židy? Pro Židy v době po Kristu ... ? Každá cizozemka i kdyby byla ze zlata, zůstávala jen cizozemkou. To, že si ji zamiloval a za manželku vzal významný Izraelec Boáz je pro Židy velmi mimořádná událost. Židé se s cizinci nestýkají. Ještě za doby PJK říká žena samařská: „*Jak ty, jako Žid můžeš mluvit se mnou - Samařankou!*“ Rasové předsudky, kultovní čistota, vědomí výlučnosti a oddělenosti. Cizozemka Rúť, věřte mi, nedělá parádu v Ježíšově rodokmenu! A poslední?
- **žena Uriášova** - tak ta snad za nic nemůže. I když si nejsem úplně jistý, zda se tehdy běžně ženy myly u kašny na níž bylo vidět z královského paláce. Ale budiž. Černého Petra v ruce drží tentokrát král David. Poslal pro ni, spal s ní, pak zjistil, že je vdaná, manželka se šikovně zbaví, nikdo se nic nedozví - ale Bůh vše viděl a nemlčel... Ale, řekněte, proč to po tolika letech vytahovat a zcela zbytečně zmiňovat v rodokmenu, když se kronikáře na to nikdo neptá?

Matouš však nepsal rodokmen tak, jak by sám chtěl. Byl veden Božím Duchem a Pán Bůh chtěl, aby tato čtyři jména v rodokmenu Jeho Syna byla. Vždyť o čem je ten rodokmen? Přece o tom, že se Boží Syn stává SYNEM ČLOVĚKA a přiznává se k rodu *homo sapiens*“ k živočišnému druhu s názvem „člověk“! A proto, aby nedošlo k nedorozumění aby si to někdo zase nevykládal špatně a nemyslel si, že slovo „**ČLOVĚK - TO ZNÍ HRDĚ**“ jsou zde uvedena ta čtyři problematická jména, protože slovo ČLOVĚK, to **vůbec nezní hrdě!** A zvláště pak ne uším svatého Boha. „*Nejprevrácenější a nejlstivější jsou srdce lidská!*“ A přece celý ten rodokmen jmen, která vůbec nezní hrdě, naopak lidské dějiny jsou plné hanby a špíny. Odporné lidské hrabivosti, válek a násilí. Svatý Bůh by si před jménem člověk rád s chutí odplivl. ... Tento předivný Bůh sestupuje do toho rodokmenu lidské špíny a hnusu. Nestydí se nazvat OTCEM NAŠÍM a jeho syn se odváží nazvat SYNEM ČLOVĚKA a přihlásit k rodokmenu takové lidské čeládky. Poskvrněné hanbou a hřichem. Král Králů se nestydí za prostitutky a cizozemky reprezentující zvrácenost celého lidského rodu tak jak je v těch mužských jménech až k Abrahamovi a u Lukáše až k Adamovi vyjmenován. On se stal vskutku **SYNEM ČLOVĚKA!** Boží Syn se stává Synem člověka, aby syn člověka, aby ty a já a oni a tamti hřichem svázání fujtajbl-lidičkově se mohli stát syny a dcerami Božími.

„*On nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl*“ Ale tady to vůbec ještě nekončí. Ti lidé se proměnili. Oni se změnili! Ježíš se nestal Synem člověka, abychom měli kamaráda v našich hříchách. On se stal Synem člověka, abychom my se mohli stát syny a dcerami Božími. A být Božím Synem nebo dcerou - to je něco ! To je vyznamenání ! „*Před ním si králové zakryjí ústa, protože spatří, co jim nebylo vyprávěno, porozumějí tomu, o čem neslyšeli.*“ On se stal synem člověka, abychom my už nemuseli hříchu otročit a byly z něj vysvobozeni. On se hlásí ke jménu „člověk“ aby člověka pozvedl z jeho pádu, aby sňal prokletí, které ne jménu člověk spočívá. Nyní je proklet On - Král králů.

Máš možnost nebýt již jen člověkem, ale synem a dcerou Boží. Protože Syn Boží se stal Synem člověka. Proto ty se můžeš stát synem nebo dcerou Boží. Máš možnost být nové stvoření, před kterým se svatý již nebude skrývat. Nové stvoření, které smí směle předstoupit před Boží trůn. Dostáváš nové určení. Tak jako ty čtyři ženy z rodokmenu:

- **Támar** není upálena, je ospravedlněna
- **Rachab** není s jeriškými vyhlazena, pro svou víru je ospravedlněna, zřiká se života prostitutky a bere si ji významný muž Salmón.
- **Rút** přestává být cizozemkou a stává se členkou Božího lidu. Bere si ji za ženu bohatý Boáz a její syn bude dědečkem krále Davida.
- **Betšeba**, nebo **Ber-sabé**, chcete-li, se stává právoplatnou manželkou krále Davida, který činí pokání a Bůh jeho hřích vymaže.

Vidíte - všechno dobře dopadlo. A to není pohádka. I dnes se tvým manželem chce stát Pán Ježíš Kristus. On si chce vzít za svoji nevěstu - církev. A to jsi ty a já. A každý široko daleko, kdo se k němu přizná. Přiznáš se před lidmi - On se přizná před Bohem. Nové určení, nové postavení.

A tak v přítomnosti Pána Ježíše slepí viděli, kulhaví chodili, hluší slyšeli, mrtví z hrobu vstávali a chudým se zvěstovalo evangelium. Neboť „**Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.**“ Velmi mě oslovuje ten minulý čas ve větě: „**...což bylo zahynulo.**“ A není to jen čas minulý je to dokonce děj v minulosti ukončený slovesný vid dokonavý a to v pradávne minulosti. Tato věta nám staví před oči lidičky, kteří už nemají prázdnou šanci na polepšení. Jednou pro vždy zavržené pro svůj hřích. Skrz naskrz hříšné a pro svůj hřích odsouzené a zavržené na věky věků. Uchvacuje mě jakou má Boží Syn velikou moc, kdož takto padlé, odsouzené a zavržené lidičky může hledat, najít a spasit - tedy zachránit. Tato věta mi osvobozuje a dovoluje mi přijít k Pánu Ježíši Kristu takový jaký jsem. Tato věta mi ale také dává naději, že nezůstanu takový jaký jsem. Že Pán Ježíš Kristus má moc nejen hledat, ale také najít a spasit to, co ve mně bylo zahynulo.

Je to ON - který mrtvicí znehybnělému rozkázal: „**Vezmi své lehátko a chod!**“ A chromý chodil. Ten, který Lazarovi řekl: „**Lazare vstaň**“ A Lazar vyšel ze hrobu. Ten, který větru a bouři poručil a živly se utišily. Ten hledá a zachraňuje to co už bylo zahynulo. Víte jak je důležité setkat se s tímto Ježíšem! Božím Synem, který má všelikou moc na nebi i na zemi a tak velikou lásku, že svůj život položil za hříšné tohoto světa! Jeho cesta je cesta víry a lásky. Ježíš proto přišel, aby člověka, který zhřešil, vzkřísil a narovnal jeho cestu k Bohu. Nepřišel soudit, ale spasit. A když jej kazatelé a teologové kritizovali, že se stýká s hříšníky, řekl: „**Přišel jsem volat ne spravedlivé, ale hříšné ku pokání**“. Misionář Spergeon řekl: „**CHTĚL BYCH BÝT RADĚJI NEŽ PRVNÍM DOKTOREM TEOLOGIE POSLEDNÍM PACIENTEM JEŽÍŠE KRISTA!**“

Setkáním s Ježíšem nic nekončí, ale vše teprve začíná. Tam se začíná naše proměna. Jako z nevzhledné housenky a líhne překrásný motýl i z toho hanebného jména člověk se líhne mocí Boží lásky syn a dcera Boží. Líhneš se? Nezakrněl jsi? Ježíš má moc aby chromý chodil a slepý viděl, tím spíše má moc hříchy odpouštět a zparchantělou povahu narovnat. Proč bys tomu nevěřil? Když věříš, že Lazar vstal z mrtvých, věř i zázraku proměny člověčí mysli. On má skutečně moc. A nepřišel proto aby svět odsoudil, ale aby svět spasil.

Amen